

này là sự khai triển thành tích và kinh nghiệm của hai anh trong việc rượt bắt bằng vô tuyến điện và phương pháp trắc giác.

Ngừng một phút, ông tổng giám đốc tiếp :

— Từ đêm nay trở đi là giai đoạn thực hành thật sự. Nhiệm vụ của hai anh là dùng vô tuyến điện để khám phá ra con đường FM của địch.

Z. 370 đánh bạo hỏi :

— Thưa, con đường này ở ngoại quốc hay A... ?

— Nó ở ngay trên lãnh thổ ta. Và địch mà tôi nói ở đây là GRU số viết.

III

Lộ trình F. M.

NHỮNG người sành nghe âm nhạc không thể không biết đến làn sóng điện FM phát ra âm thanh nổi. Những người sành nghe âm nhạc ở Việt Nam càng quan tâm nhiều hơn đến danh danh từ FM vì ở đây chỉ có một đài FM-stéreo duy nhất của quân đội Mỹ

Danh từ FM đối với Z. 370 còn có một ý nghĩa khác hơn nữa. Trong đời hoạt động do thám, hẳn từng tiếp xúc với mặt báo viên ở Âu châu nhiều lần và lần nào hẳn cũng khóa laptop trò chuyện bằng cách mở đài phát thanh FM. Lâu dần hẳn nghe quen đài FM, nên mỗi khi vào phòng riêng với đàn bà đẹp, thiếu âm nhạc FM-stéreo hẳn không tài nào làm tình hằng say được nữa.

Điệp vụ ông Hoàng trao cho bác đường như

có quá nhiều chi tiết tiền định lạ kỳ. Hắn có cơ duyên với loài rùa, thường mua bột rùa của bọn phù thủy sĩ tinh ở Tây phương để pha vào rọ cho giai nhân uống, hầu quyến rũ dễ dàng và yêu đương thêm đắm thắm thì ông Hoàng và «ông đại tá» lại tổ chức cuộc gặp gỡ đêm nay tại Quán Rùa, trong bầu không khí sặc mùi vẩy rùa nướng ròn và thịt rùa chặt tòn cở hằm với sa sâm, bạch thực, y dĩ... Hắn từng bị tên tò vi Phương Thảo thì cái quẹt máy nằm trong túi «ông đại tá» lại mang tên Phương Thảo, con người hắn có nhiệm vụ bám sát dưới trời mưa bão hãi hùng cũng mang tên định mạng Phương Thảo... Và giờ đây, hắn có thói quen vận đai FM để thưởng thức âm thanh nổi những khi ăn ái thì ông Hoàng lại ra lệnh cho hắn đi tìm con đường FM của GRU số viết... FM...

Con đường FM...

Ông Hoàng bắt đầu giải thích :

— Bất cứ cơ quan điệp báo nào hoạt động trên lãnh thổ đối phương cũng có những lộ trình riêng để xuất nhập nhân viên. Trong số những lộ trình bí mật của GRU ở đây, có một lộ trình được gọi là «con đường FM» con đường này quan trọng ở điểm nó được giành cho các yếu nhân GRU.

Z. 370 hỏi :

— Thưa, chúng tôi sẽ đi theo một yếu nhân GRU từ đầu đến cuối con đường FM ?

Lệ thường, các nhân viên của Sở không được phép ngắt lời ông tổng giám đốc. Kinh nề vì chức vụ mới là một phần, nhân viên còn kính nề tuổi tác của ông Hoàng nữa. Duy có đại tá Văn Bình là thích ngắt lời ông Hoàng. Tuy nhiên Văn Bình chỉ dám tỏ thái độ này mỗi khi ông Hoàng vui.

Bị ngắt lời, ông tổng giám đốc chỉ hơi cau mặt rồi bình thần tiếp tục :

— Cũng gần như vậy. Người mà hai anh có nhiệm vụ theo dõi bằng vô tuyến điện tên là Trương Thiệu. Sở dĩ tôi chọn hai anh là vì một trong hai anh có thể đã quen biết Trương Thiệu.

— Thưa, Thiệu Mù phải không ?

— Phải, hỏn danh hắn là Thiệu mù. Thật ra, mắt hắn vẫn sáng như mắt các anh, bề bạn đặt tên cho hắn là Thiệu mù vì ngày cũng như đêm, sáng cũng như tối, nắng cũng như mưa, từ thời bắt tiết hắn đều đeo cặp kiếng mát rờ rờ trên mắt. Và kiếng mát của hắn thuộc loại đen sì trông hắn có vẻ bí mật. Hắn có thói quen mang kiếng mát từ hồi ở trung học. Theo hồ sơ thì Trương Thiệu quen biết Phạm Du cách đây chừng 10 năm. Điều này đúng

hay sai, anh Phạm Du?

Phạm Du đáp :

— Thưa đúng. Hẳn phải bỏ học nửa chừng sau khi đậu Tú Tài ban A và sửa soạn học Toán. Chẳng hiểu sao một học sinh có khiếu về khoa học như hẳn lại đam ra thích ngoại ngữ. Vâng, cách đây hơn 8 năm, tôi đã dạy tiếng Anh cho hẳn. Hẳn học đâu nhờ đó nên chỉ sau mấy tháng là hẳn nói Anh ngữ thông thạo. Hồi ấy hẳn mới 18, 19 tuổi.

— Anh dạy Anh ngữ cho Trương Thiều trong trường hợp nào ?

— Thưa, tình cờ tôi gặp hẳn tại nhà một người bạn thân. Ngay trong buổi đầu tôi đã có cảm tình với hẳn. Do người bạn thân này giới thiệu và bảo lãnh nòng nhiệt, tôi nhận lời dạy hẳn.

— Trương Thiều có khi nào tâm sự chuyện gia đình cho anh nghe không ?

— Thưa có. Sau một thời gian ngắn, hẳn đã kể tôi nghe những chuyện thầm kín mà hẳn luôn luôn giấu diếm. Bởi vậy tôi mới biết thân phụ hẳn ngày xưa là một trong những cộng sự viên thân cận của «đồng chí Văn» tại Tân Trào.

Z. 370 hơi ngạc nhiên :

— Đồng chí Văn ?

Phạm Du cười :

— Đồng chí Văn là bí danh của đại tướng Võ nguyên Giáp, hiện là bộ trưởng Quốc Phòng trong chính phủ Miền Bắc. Tướng Giáp lấy bí danh này hồi ở chiến khu Tân Trào trong những năm đầu thế chiến thứ hai. Tại Tân Trào, đơn vị du kích thứ nhất của Mặt trận Việt Minh được thành lập dưới quyền điều khiển của tướng Giáp độ gần 10 người hầu hết là người thiếu số, thân phụ của Trương Thiều ở trong số những người này.

— Ông ta là dân thiếu số ?

— Nùng, lai Việt. Máu Việt nhiều hơn, vì mẹ là Nùng, cha là Việt, lại được sinh đẻ ở miền xuôi, và từ nhỏ đến lớn chưa khi nào ra khỏi thành phố Hà nội. Ông ta học hành rất giỏi và là bạn của bà Minh Khai, vợ cả của tướng Giáp, sau đó đã bị chính phủ thuộc địa hành hình về tội hoạt động cách mạng. Ông ta là bạn của bà Minh Khai trước khi là bạn của giáo sư Giáp. Trước khi trốn lên miền núi vì bị mật thám tây lùng bắt, ông ta cũng là giáo sư, và cũng như ông Giáp, ông ta dạy sử.

Z. 370 vênh tai chăm chú như trẻ con đang nghe người lớn kể truyện « có bé Lọ Lem ».

— Chắc ông ta phải quen các đảng viên Cộng sản cao cấp ?

Phạm Du đáp :

— Dĩ nhiên. Bà Minh Khai là ủy viên trung ương Đảng Dương Cộng sản đảng. Thân phụ của Trương Thiệu là ủy viên trung ương hay không, điều này tôi không biết, nhưng có lẽ là không, ông ta là đảng viên cao cấp thuộc tỉnh ủy hay xứ ủy là cùng, vì nếu đã có chân trong ủy ban trung ương ông ta phải giữ một chức chương quan trọng sau ngày Việt Minh nắm chính quyền tháng 8 năm 1945.

— Ông ta đang còn sống ?

— Nếu ông ta đang còn sống thì đã không có chuyện.

— Nghĩa là đã chết ?

Câu hỏi ngờ ngẩn của Z. 370 làm Phạm Du hơi bực Hân xoe năm ngón tay ra, giọng chát chúa :

— Dĩ nhiên là ông ta đã chết. Nhưng không phải chết già, cũng không phải chết bệnh.

— Bị thanh trừng ?

— Đúng, bị thanh trừng là việc thường xảy ra trong hàng ngũ cộng sản. Tuy nhiên, trường hợp thanh trừng này hơi khác. Nói đến thanh trừng phải nói đến tội trạng, đến tòa án, đến sự thành hình. Nhưng thân phụ của Trương Thiệu lại không hề phạm tội, không hề bị lôi ra tòa án cũng không hề bị mang đi hành hình. Ông ta đã bị thanh

trừng một cách âm thầm. Ông ta đã bị thanh trừng vì có năng lực, có tài ba, có đức độ và được nhiều thuộc cấp cũng như đồng chí mến chuộng.

— Tướng Giáp đã giết ông ta ?

— Đó là một bí mật đến nay chưa được khám phá. Người ta chỉ biết rằng hồi ở Tân Trào, thân phụ của Trương Thiệu được cử làm phụ tá cho đồng chí Văn Dân dã, phong trào cách mạng lan rộng, các đơn vị du kích cũng bành trướng mạnh mẽ, ông ta được cử làm tư lệnh các lực lượng đồn trú dọc biên giới. Theo hệ thống quân giai ông ta chỉ đứng sau tướng Giáp và còn chỉ huy cả Chu văn Tấn. Vậy mà cách mạng tháng 8 thành công, ông Giáp kiêm ba, bốn chức trong guồng máy Nhà Nước, Chu văn Tấn nhảy lên làm thiếu tướng, trong khi ông ta bị bỏ quên. Rồi ông ta thiệt mạng một cách lặng lẽ. Ông chết vào ngày 6-1 năm 1946, nghĩa là sau ngày cách mạng thành công gần 5 tháng. Ngày 6-1 là ngày kỷ niệm thành lập Đảng Dương Cộng Sản đảng, hôm ấy ông đang công cán tại thị xã Bắc Kạn và được các đồng chí cao cấp địa phương mời dự lễ liên hoan kỷ niệm. Ông ta uống rượu say mèm, về nhà bị cầm nặng mà chết. Người ta nói là ông bị trúng gió. Say rượu bị gió độc chết là thường. Nhưng ở ông

lại không tin như vậy. Trương Thiều cả quyết với tôi rằng thân phụ hẳn bị đầu độc chết.

Phạm Du chỉ nói đến đó rồi nín lặng Z. 370 rợn tóc gáy, ngăn nhón ông tổng giám đốc. Không hiểu sao hẳn lại sợ. Ông Hoàng mở tập hồ sơ trước mặt và cầm cúi đọc :

— Trương Thiều chào đời ngày 6-1-1937, tính đến ngày bỏ cõi cha, hẳn vừa chẵn 9 tuổi tây. Ngày sinh nhật của hẳn cũng là ngày giỗ cha, mẹ hẳn mang giòng máu Nùng trong huyết quản nên rất can đảm, can đảm chịu đựng nghịch cảnh, và can đảm chờ đợi cơ hội trả thù. Bà ta giả vờ vui vẻ nhận sự giúp đỡ về tiền bạc, cốt làm cho kẻ thù không nghi ngờ. trong khi ấy bà ta móc nối với một cơ sở điệp báo hành động của Quốc Dân Đảng.

Cơ sở này có những liên lạc chặt chẽ với điệp báo đồng minh. Trương Thiều được các cán bộ điệp báo Quốc Dân Đảng huấn luyện trong nhiều năm liên tiếp, họ bố trí cho hẳn lọt vào một đoàn thể thanh niên ở Bắc Việt chuyên tuyển mộ nhân viên cho GRU số viết Năm 1950, nghĩa là 4 năm sau ngày cha chết, Trương Thiều được GRU đưa sang Liên Xô để theo học lớp huấn luyện căn bản. Tưởng các anh nên biết GRU chỉ tiếp nhận các thiếu niên từ 9 đến 13 tuổi để dạy kỹ thuật gián

điệp, sau đó gửi về quê hương để thực hiện những công tác thâm nhập. Năm 1954, hiệp định Giơ neo chia đôi đất nước, GRU đưa Trương Thiều từ Mạc tư Khoa về Hà nội, và từ Hà nội hẳn cùng gần một triệu người Việt lên đường di cư vào Nam.

— Thưa, mẹ hẳn ở đâu ?

— Trương Thiều về đến Hà nội thì mẹ hẳn đã chết. Song hẳn đã gặp lại cán bộ điệp báo Quốc Dân Đảng.

Ông tổng giám đốc quay sang phía Phạm Du :

— Cách đây chừng 10 năm, do sự giới thiệu và bảo lãnh của một người bạn thân, anh dạy ngoại ngữ cho Trương Thiều. Người bạn thân này là cán bộ điệp báo Quốc Dân Đảng phải không ?

Phạm Du đáp :

— Thưa phải. Trương Thiều tin cậy tôi hoàn toàn nên mới thổ lộ tâm sự cho tôi nghe.

Ông Hoàng gập hồ sơ và nói :

— Trong những tháng, những năm tiếp theo hiệp định Giơ neo, GRU mặc cho Trương Thiều sinh sống ở Miền Nam. Hẳn đội lốt người con độc nhất của một gia đình địa chủ mà cha mẹ và nhiều thân nhân đã bị đầu độc và hạ sát thê thảm tại tỉnh Bắc giang, một trong những tỉnh có chiến dịch cải cách ruộng đất quyết liệt nhất. Hẳn di cư có một

minh song không bị chánh quyền Sài Gòn ngờ vực vì hẳn mang theo đầy đủ giấy tờ chứng minh thành phần chống Cộng. Hẳn tiếp tục sự học rồi bỏ ngang để đầu quân. Hẳn chiến đấu rất hăng say, GRU ra lệnh cho hẳn chiến đấu hăng say như vậy để ru ngủ và mua chuộc chính quyền Miền Nam, điều GRU không thể ngờ là Trương Thiệu đã chiến đấu hăng say thật sự. Hẳn không biết ai đã giết cha hẳn. Thành ra hẳn thù tất cả những đảng viên Đàng Dương Cộng Sản đảng. Hẳn chiến đấu rất hăng say ngoài mặt trận là để báo thù phần nào cho cha hẳn bị giết.

Nhưng Trương Thiệu đã bị thương. Hẳn được đưa về điều trị tại quân y viện Cộng hòa, rồi được giải ngũ.

— Thưa, trong suốt thời gian đó GRU vẫn chưa yêu cầu hẳn làm công việc nào cả ?

— Không. Mãi sau khi hẳn rời quân y viện Cộng hòa, trở lại cuộc sống dân sự và bước chân vào nghề phóng viên báo chí. GRU mới xuất hiện. Hẳn phục vụ khá hữu hiệu cho GRU..

— Thưa... với sự giúp đỡ của ta ?

— Dĩ nhiên. Tôi quên chưa nói với anh là bộ phận điệp báo Quốc Dân Đảng kể trên đã tự ý giải tán, và một số đảng viên đã nhận lời hợp tác

với tôi; do đó, tôi được hân hạnh chỉ huy Trương Thiệu. Hẳn đóng trò nhị trùng hết sức khéo léo. Trung ương GRU hoàn toàn mù tịt. Lẽ ra tôi còn dùng Trương Thiệu trong vai trò nhị trùng này một thời gian nữa, nhưng vì công tác đòi hỏi, tôi phải thay đổi kế hoạch.

Và tôi đã nhờ Trương Thiệu khám phá lộ trình xuất nhập nhân viên GRU ở Miền Nam. Lộ trình này là «con đường FM». Trương Thiệu đi phía trước, hai anh sẽ theo sau. Hai anh cần hỏi thêm điều gì nữa không ?

Ông tổng giám đốc ngó hai nhân viên thuộc cấp. Phạm Du ngồi yên. Z. 370 bản khoả :

— Thưa.. nếu địch phăng ra, Trương Thiệu có thể sẽ bị họ hy sinh ?

— Bồn phạn của các anh là làm cách nào cho GRU không thể phăng ra. Tuy nhiên, trước khi tiến hành công tác, tôi cũng cần xác định rằng việc khám phá con đường FM đối với Sở có thể quan trọng hơn cả tính mạng nhân viên nữa, dẫn đó là nhân viên đặc lực. Tôi không có thói quen dùng ngôn từ hoa mỹ cho nên tôi đã nói thẳng như vậy, các anh có quyền từ chối, và sự từ chối này sẽ không ảnh hưởng đến tương lai nghề nghiệp của các anh.

Phạm Du bỗng nghiêm giọng :

— Thưa ông, công việc này rất thích hợp với tôi. Và tôi tin là bạn tôi, anh Z. 370, cũng nóng lòng được bắt tay vào việc.

Ông tổng giám đốc mỉm cười :

— Nước ta có một bờ biển khá dài, và hàng ngàn cây số biên giới với Cao Miên và Lào quốc. Đó là chưa kể đến vùng phi quân sự nên việc đưa điệp viên vào và đưa điệp viên ra không phải là việc khó khăn. Tuy vậy, tình trạng chiến tranh với non hai triệu binh sĩ quốc gia và đồng minh chia nhau canh phòng khắp nước đã biến những lộ trình trước đây được coi là an toàn của GRU thành bất an toàn. Nhân viên hạ và trung cấp của địch được xuất nhập bằng đường bộ qua biên giới hoặc sông Bến Hải, chỉ có yếu nhân mới được xuất nhập bằng phi cơ nhẹ bốc lên hoặc bằng tàu ngầm bỏ túi. Hơn ngàn cây số bờ biển, trừ phi có hàng rào điện tử mới gần gần chặn được tiềm thủy đình tí hon ! Kỹ thuật tiếp cứu người dưới đất bằng phi cơ đã đạt trình độ tinh vi, ban đêm hoa tiêu đáp xuống bãi trống để chở người, máy radar và súng phòng không nhiều khi đã trở nên vô dụng.

Bởi vậy tôi cần biết con đường FM bắt đầu từ đâu, kết thúc tại đâu và qua những địa điểm nào với những nhân viên địch nào phụ trách.

— Thưa ông.., như ông đã nói, nước ta có cả ngàn cây số bờ biển, miền cao nguyên lại toàn rừng rậm, tau ngầm hoặc phi cơ địch có thể xuất nhập dễ dàng.. tôi nghĩ rằng trong trường hợp con đường FM bị Sở khám phá GRU sẽ có thể tìm ra con đường khác..

— Anh nói đúng, nếu con đường FM bị ta khám phá, GRU sẽ tìm con đường xuất nhập khác. Nhưng việc này đòi hỏi một thời gian dài, không thể một vài tuần một vài tháng là xong được. Tình trạng binh GRU phải mất 6 tháng nghiên cứu và hoạch định một lộ trình hạng C. Hạng C, nghĩa là hạng giành cho nhân viên thường. Nhân viên trung cấp dùng lộ trình hạng B. Còn hạng A, là lộ trình tối mật, công cuộc nghiên cứu và hoạch định kéo dài từ 12 tháng đến 18 tháng. Cuộc vật lộn điệp báo giữa ta và địch được tính từng giờ, từng phút, chứ chưa nói đến từng ngày nữa, nếu địch bị chậm từ 12 đến 18 tháng địch sẽ bị thua thiệt nặng nề.

— Thưa, Trương Thiệu là yếu nhân GRU hay sao mà được xuất nhập bằng con đường FM ?

— Phải là công dân Liên xô mới có hy vọng trở thành yếu nhân GRU. Vì vậy, Thiệu không phải yếu nhân. Có thể gọi hắn là nhân viên trung cấp tin nhiệm. Sở dĩ người ta phải đưa hắn về bằng lộ

trình bí mật FM vì hai lý do. Thứ nhất, hấn báo cáo là có một số tin tức tối quan trọng không thể chuyển về bằng điện đài vô tuyến. Thứ hai, và lý do này đáng kể hơn, hiện thời GRU không còn lộ trình an toàn nào khác. Mọi con đường xuất nhập nhân viên của họ đã bị ta lần lượt khám phá ra trong vòng 6 tháng nay. Kề ra, ta không lạ gì những lối đi này, trước kia ta không ra tay là vì bứt mảy sợ động rừng ; ta đợi đến năm ngoài mới ra tay là để xô đẩy GRU vào cái thế mắc kẹt, miễn cưỡng phải xử dụng con đường FM để giành.

Và ta đã chuẩn bị cho lời yêu cầu được trở về của Trương Thiệu được đưa ra giữa lúc GRU rơi vào thế mắc kẹt... Bây giờ hai anh đã hiểu rõ chưa ?

— Thưa rồi.

— Trương Thiệu đang chờ chỉ thị khởi hành của trung ương GRU. Sau khi nhận được chỉ thị, hấn sẽ thông báo cho tôi hay, và tôi sẽ liên lạc với hai anh. Tôi hy vọng là hai anh không phải đợi lâu. Theo chỗ tôi biết, trung ương GRU có thể ra lệnh cho Trương Thiệu nội đêm nay.

Ông tổng giám đốc Mật vụ ngừng bật.

Cửa Quán Rùa kẹt mở. Lê Diệp bước vào với nữ bí thư Nguyên Hương. Nàng vẫn trẻ vẫn đẹp như hồi đôi tám. Nhan sắc của nàng còn sắc sảo

hơn hồi đôi tám nữa.

Nguyên Hương có thái độ bình thần của người thư ký hành chính đã sống nhiều năm trong nghề cạo giấy không sóng gió. Thật ra nàng mang trình ông Hoàng một tài liệu tối quan trọng. Nàng khoan thai mở cặp da, đặt trước mắt ông tổng giám đốc một mảnh giấy màu vàng rơm. Ông Hoàng sửa lại cặp kiếng cận thị bị trễ xuống mũi, cúi đọc đoạn nói, giọng đều đều, như thể không muốn cho ai nghe :

— Rồi. Hai anh có thể chuẩn bị lên đường. Lệnh của trung ương đã được gửi cho Trương Thiệu Về chỉ tiết công tác, đại tá Văn Bình sẽ thảo luận thêm với hai anh.

Ông tổng giám đốc ung dung đứng dậy. Trong loáng mắt, ông đã biến vào bóng tối bên ngoài.

Tiền chân ông Hoàng, Z. 370 bỗng nhìn thấy lần thứ nhất những bức ảnh rùa vàng, rùa đen, rùa tam thể, đủ màu, đủ cỡ, treo hoặc dán trên tấm cửa ra vào. Hấn vội nuốt nước miếng. Hấn không hiểu hấn vừa nuốt nước miếng vì thèm thịt rùa hay vì thần kinh căng thẳng sau những phút đối diện ông tổng giám đốc quyền uy và sửa soạn bắt tay vào công tác.

Dầu sao mùi thịt rùa dầu đây cũng được chất

thơm ngon khác thường. Dương như dầu bắp ở căn nhà phía sau đang làm thịt rùa. Trên bàn đã có sẵn mấy chai rượu đầy ắp, chắc để đón tiếp vua nhậu «ông đại tá». Phạm Du đứng bên liếm mép soạn soạn. Du vốn là kẻ sành điệu thịt rùa. Rùa mu đen như hắc ín ăn vào sủi quẩy bạc nhất, còn sủi quẩy gấp trăm lần rút phải con bài bạch bản trên bàn mà chược trước khi làm áp-phe lớn. Thiên hạ đều khoái ăn thịt rùa vàng, được ăn thứ rùa mu vàng sống gần suối nước nóng thì già hóa trẻ, xấu ra đẹp, và nhất là đàn ông già yếu sẽ trở thành khỏe mạnh như con trai hai mươi...

Trong nhiều ngày, nhiều tháng, Z. 370 đã phung phí sinh lực tuổi trẻ dưới ánh đèn màu trong các hộp đêm ở bên kia trời Tây. Hiện hẳn chưa yếu, nhưng nếu hẳn cứ tiếp tục nếp sống trà đình, tửu quán, tiếp tục chạy theo đàn bà có chồng và gái nhảy lấy đêm làm ngày, cái ngày xập tiệm của hẳn sẽ chẳng còn xa nữa. Phạm Du đã nói với hẳn :

— Chừng nào mày sắp xập tiệm mày mới thấy thịt rùa là quý. Mày biết không, rùa là giống vật sống trên trăm năm mới chết, nhịn đói hàng tháng như chơi nên cơ thể của nó là thuốc đại bổ. Mày sợ thịt rùa gây há ? Dầu gây, nó cũng chưa

gây bằng thịt cừu. Dầu tanh, nó cũng chưa tanh bằng sò huyết nướng dổi. Bữa nào rồi, tao sẽ dẫn mày đi nhậu thịt rùa rang trong muối nóng...

Z. 370 giật mình.

Đột nhiên hẳn cảm thấy lo sợ. Sương đêm đột nhiên lạnh ngắt và trắng rợn như tấm vải liệm xác chết.

